

Рим успоставља визију — број четири

Оживљавање старих спорова: борба око пророчког тумачења у адвентизму

Jeff Pippenger
2024-08-08

Били смо унапред упозорени да ће „старе расправе“ бити оживљене у последњим данима.

„У историји и пророштву Реч Божја приказује дуготрајни сукоб између истине и заблуде. Тај сукоб још увек траје. Оно што је било, поновиће се. Старе расправе биће оживљене, а нове теорије непрестано ће настајати.“ Selected Messages, књига 2, 109.

Неизоставно су те старе расправе биле сатански покушај да се поткопа улога савременог Рима, јер папски Рим последњих дана успоставља виђење. Постоји неколико примера те чињенице у историји адвентизма. Први је био спор између протестаната и милерита, као што је приказано на пионирској карти из 1843. године. Једина одредница на светој пионирској карти из 1843. године, која је „била вођена од Господа и не треба да буде измењена“, а која није била непосредно упућивање на неку пророчку истину Божје речи, било је представљање спора милерита са протестантима тог раздобља. Протестанти су „разбојнике народа твога“ из Једанаестог поглавља Књиге пророка Данила, четрнаестог стиха, поистовећивали са Антионом Епифаном, док су милерити знали да је то Рим.

„164 Смрт Антиоха Епифана, који, наравно, није устао против Кнеза над кнезовима, пошто је био мртав већ 164 године пре него што се Кнез над кнезовима родио.“
Пионирска карта из 1843.

Након тога уследио је спор између Џејмса Вајта и Ураје Смита око исправног поистовећивања „цара северног“ у једанаестом поглављу Књиге пророка Данила. Џејмс је био у праву када је „цара северног“ у завршним стиховима једанаестог поглавља Данила поистоветио са папским Римом, или, како га ја називам, савременим Римом. Смит је тврдио да је „цар северни“ из Данила 11, 36 атеистичка Француска.

„СТИХ 36. И цар ће чинити по својој вољи; и узвисиће се, и величаће себе изнад сваког бога, и говориће чудесне ствари против Бога над боговима, и напредоваће док се не изврши гнев; јер ће се извршити оно што је одређено.

„Цар који се овде уводи не може означавати исту силу која је последња била споменута; наиме, папску силу; јер одређења неће бити ваљана ако се примене на ту силу.“ Урија Смит, Данило и Откривење, 292.

Смит је унео своје „сопствено тумачење“ када је изјавио: „Овде уведени цар не може означавати исту силу која је последња била запажена; наиме, папску силу; јер одређења неће одговарати ако се примене на ту силу.“ Реч Божја никада не изневерује, и граматички је неисправно користити људску тврдњу да би се порекла јасна граматичка структура овог

одломка. Стих каже „и цар“, што захтева да цар који се овде идентификује буде исти онај цар који је представљен у претходном одломку. Нема никаквог доказа о неком новом цару, а Смит потврђује да је „иста сила која је последња била запажена“ била „папска сила“. Он у својој књизи признаје да од тридесет првог до тридесет петог стиха представља папску силу, а без икаквог граматичког доказа који би у тридесет шестом стиху указивао на новог цара, он једноставно тврди да стихови који следе после тридесет петог стиха не представљају пророчке карактеристике папске силе. Стога уноси своје мишљење о Француској.

Када Смит приступа четрдесетом стиху, погрешна пророчка платформа коју је подигао својим приватним тумачењем приморава га да препозна рат на три стране, који, према његовим нагађањима, поистовећује цара јужнога са Египтом, који се у том стиху „сукобљава“ с Француском, а Турску поистовећује као цара севернога, који такође долази против Француске. То додато људско тумачење изграђује пророчки модел у којем Смит препознаје дословни Армагедон, у коме Турска маршира на Јерусалим, означавајући свршетак људског времена милости када Михаило устане. Многе књиге у историји адвентизма написане су с правом, указујући на заблуду такве примене.

Није циљ овога чланка да се бави плодовима приватног тумачења Урије Смита, већ једноставно да укаже на спор који је уследио када је почео да заступа своје приватно тумачење; јер, пошто се Џејмс Вајт успротивио његовом погрешном гледишту, то је постало још једна линија полемике у адвентизму, у којој је исправно поистовећивање Рима било нападнуто лажном применом.

Постојала је и дуготрајна расправа о „свакодневној“ у књизи пророка Данила, када је лаодикијски адвентизам усвојио отпадничко протестантско гледиште које „свакодневну“ у књизи пророка Данила поистовећује са Христовом службом у Светињи, насупрот утврђеној темељној истини да је „свакодневна“ била симбол паганског Рима.

„Затим сам увидела у вези са ‘свагдашњом’ (Данило 8:12) да је реч ‘жртва’ додата људском мудрошћу и да не припада тексту, и да је Господ дао исправно разумевање о томе онима који су објављивали вапај о часу суда. Када је постојало јединство, пре 1844. године, готово сви су били сједињени у исправном разумевању ‘свагдашње’; али у пометњи након 1844. године, прихваћена су друга гледишта, а уследили су тама и пометња. Време није било проба од 1844. године, нити ће икада више поново бити проба.“ Early Writings, 74.

У време краја, 1989. године, када је последњих шест стихова једанаестог поглавља Данила било отпечаћено, цар севера је тада био препознат као папски Рим, управо онако како га је Џејмс Вајт раније идентификовао у својој расправи са Уријом Смитом. Вајт је применио методологију „ред на ред“ док је разматрао Смитову заблуду. Вајт је тврдио да, ако је последња сила представљена у другом поглављу Данила, и последња сила представљена у седмом поглављу Данила, и последња сила представљена у осмом поглављу Данила — све Рим — онда, на основу три низа сведока, сила која долази своме крају у једанаестом поглављу Данила јесте Рим, а не, како је Смит тврдио, Турска.

Пророчки покрет трећег анђела, који је започео 1989. године, суочио се убрзо после 11. септембра 2001. са спором у вези са првим поглављем Књиге пророка Јоила. У првих пет стихова, два сведока — најпре нараштаји, а затим инсекти — указују на постепено разарање које је Рим нанео адвентизму. „Пијанице“ у пророштву, према Исаји, јесу „људи подсмевачи који владају Јерусалимом“. Они се буде у четвртом и последњем нараштају. То постепено разарање јесте духовно разарање, јер се обраћа Јерусалиму последњих дана, а од побуне 1863. године па надаље, лаодикијски адвентисти седмог дана постепено су упијали у себе римске доктрине.

Реч Господња која дође Јоилу, сину Фатуилову. Чујте ово, старци, и послушајте, сви становници земље. Је ли ово било у ваше дане, или још у дане отаца ваших? Казујте о томе синовима својим, и синови ваши нека кажу синовима својим, а њихови синови другом нараштају. Што остави гусеница, поједе скакавац; и што остави скакавац, поједе црв; и што остави црв, поједе хрушт. Пробудите се, пијанице, и плачите; и кукајте, сви који пијете вино, због младога вина, јер вам је узето од уста. Јоило 1:1–5.

Након што су се велике грађевине Њујорка срушиле, разумело се да је тада позни дажд почео да „ропи“, и да је распра из друге главе Авакума, која се испунила у милеритској историји, поново била у току. Распра се водила око исправне пророчке методологије.

Стаћу на стражу своју, и попећу се на кулу, и пазићу да видим шта ће ми рећи, и шта ћу одговорити кад будем укорен. И одговори ми Господ, и рече: Запиши виђење, и начини да буде јасно на плочама, да може трчати који га чита. Јер је виђење још за одређено време, али ће на крају проговорити, и неће лагати; ако и одоцни, чекај га, јер ће зацело доћи, неће закаснити. Гле, душа његова која се надима није права у њему; а праведник ће од вере своје жив бити. А такође, зато што преступа вином, он је горд човек, и не остаје код куће; који шири жељу своју као гроб, и као смрт је, и не може се наситити, него сабира к себи све народе, и згомилава к себи сва племена. Авакум 2:1–5.

Испитивање из Авакума два представљало је праслику испитивања покрета сто четрдесет и четири хиљаде, које је отпочело када је силни анђео из осамнаесте главе Откривења сишао 11. септембра 2001. године. Тада је започела расправа између оних који су стајали на темељима адвентизма, представљеним на пионирској карти из 1843. године, и оних који у Авакуму преступају „вином“ и који су били „пијанице“ из Јоила, које су се тада „пробудиле“, само да би им „ново вино“ било одсечено од њихових „уста“.

Јеврејска реч „прекорени“ у првом стиху значи „расправљао се с“. Аргумент који је био изнесен милеритским стражарима био је представљен на пионирској карти из 1843. године, која је била израђена у мају 1842. као испуњење ових стихова. Једна класа, која је живела од своје вере, била је у спору око пророчке садашње истине за то раздобље, с другом класом која је преступала вином. То су Јоилови пијанци који се буде да би установили да је вино, симбол доктрине, одсечено од њихових уста. То су Исајини пијанци Јефремови који владају Јерусалимом и нису у стању да разумеју запечаћену књигу.

Тешко круни охолости, пијаницама Јефремовим, чија је славна лепота цвет који вене, што је на врху плодних долина оних који су савладани вином! Гле, Господ има једнога силнога и моћнога, који ће као олуја с градом и као погубна бура, као поплава силних вода што се разливају, руком оборити на земљу. Круна охолости, пијанице Јефремове, биће погажене ногама.... Станите и чудите се; вичите и запомажите: пијани су, али не од вина; тетурају се, али не од жестока пића.... Зато чујте реч Господњу, подсмешљиви људи, који владате овим народом што је у Јерусалиму. Јер је Господ излио на вас дух дубока сна и затворио ваше очи; пророке и ваше главаре, видиоце, покрио је. И сва вам је визија постала као речи књиге која је запечаћена, коју дају ученоме, говорећи: Читај ово, молим те; а он каже: Не могу, јер је запечаћена. И књига се даје неукومه, говорећи: Читај ово, молим те; а он каже: Нисам учен. Исаија 28:1–3, 14; 29:9–12.

Расправа у Авакуму између пијанаца Јефремових и оних који ходе вером у Божјој пророчкој Речи изричито је означена као расправа о исправној насупрот неисправној методологији у Исаијином сведочанству, јер Исаија показује да је управо методологија „заповест на заповест“ та која доводи пијанце до спотицања и увођења у савез са смрћу.

Али и они посрнуше од вина, и од жестоког пића залуташе; свештеник и пророк посрнуше од жестоког пића, вино их обузе, залуташе од жестоког пића; греше у виђењу, спотичу се у суду. Јер су сви столови пуни блјувотине и нечистоте, те нема места чиста. Кога ће научити мудрости? и кога ће уразумити науци? оне који су одбијени од млека, одвучени од дојки. Јер заповест мора бити на заповест, заповест на заповест; ред на ред, ред на ред; овде мало, онде мало: Јер ће замуцкујућим уснама и другим језиком говорити овоме народу. Кома рече: Ово је починак, дајте уморноме да почине; и ово је освежење: али не хтедоше слушати. Зато им реч Господња беше заповест на заповест, заповест на заповест; ред на ред, ред на ред; овде мало, онде мало; да иду, и падну натраг, и разбију се, и уплету се у замку, и буду ухваћени. Зато чујте реч Господњу, људи подсмевачи, који владате овим народом што је у Јерусалиму. Јер рекосте: Учинисмо савез са смрћу, и са паклом смо у погодби; кад прође преплављујући бич, неће доћи на нас: јер смо лаж учинили својим уточиштем, и под лажју смо се сакрили. Исаија 28:7–15.

Исаија затим указује на оно што је Бог унео у Авакумову распру, што ће донети суд над пијаницама; а то је био камен темељац, „седам времена“ из Левитске двадесет шесте, прво временско пророчанство које су Гаврило и анђели навели Вилијама Милера да разуме.

Зато овако вели Господ Господ: Ево, постављам на Сиону за темељ камен, камен опробан, драгоцени угаони камен, темељ поуздан; ко верује, неће хитати. И поставићу суд за меру и правду за висак; и град ће однети уточиште лажи, и воде ће преплавити скровиште. И ваш завет са смрћу биће укинут, и ваш споразум са паклом неће опстати; кад прође пљусак који све преплављује, тада ћете бити погажени њиме. Исаија 28:16–18.

Убрзо након што је Господ повео свој народ натраг на старе стазе, почев од 11. септембра 2001. године, појавила се једна група која је учествовала у покрету и која је закључила да четири инсекта из Јоила представљају ислам трећег тешкоћа. Када је Божјем народу у тој

последњој генерацији била отворена методологија „ред на ред“, било је препознато једно кључно пророчко правило. То правило јесте трострука примена пророштва, а група која је закључила да четири поколења из Јоила представљају ислам трећег тешкоћа, погрешно је применила правило о трострукој примени пророштва како би подупрла своју погрешну примену.

Затим је у временском раздобљу 2014. године Сотони било допуштено да уђе у овај покрет са хомосексуалном „woke“ агендом из Велике Британије и Аустралије, која је свој напад заснивала на лажном тумачењу историје представљене у Данилу, једанаеста глава, стихови 1–15. Вође наклоњене хомосексуалности, које су се инфилтрирале и нападе овај покрет, на крају су тврдили да адвентизам треба да се извини римском папи, зато што је наводно износио лажне оптужбе против антихриста, римског папе. Сврха овог напада била је да убије покрет, а првенствено да произведе забуну управо у оном одломку (Данило 11:1–15) где су поистовећени „отимачи из твога народа“.

Све ове распре биле су покушај сотоне да унесе пометњу у симбол папског Рима. Нема ништа ново под сунцем, према речима најмудријег човека који је икада живео. Данас се спор поново заснива на поистовећењу Рима, симболизованог као „разбојници твога народа“. Ново и приватно тумачење тврди да су „разбојници твога народа“ Сједињене Америчке Државе, и при томе очигледно нису свесни да је то истоветна распра као и она сасвим прва између милерита и протестаната, као и старе изреке која се приписује писцу из шеснаестог века, Џону Хејвуду, а која гласи: „Нико није тако слеп као онај који неће да види.“ Друга варијанта његове изреке гласи: „Нико није тако глув као онај који неће да чује.“ Највероватније већина не зна да се ова изрека приписује Хејвуду, нити разуме да је Хејвудова изрека изведена из библијских одломака какви се налазе у Јеремији, Исаји и које је Исус навео у Новом завету.

Чујте сада ово, народе безумни и неразумни, који имате очи, а не видите; који имате уши, а не чујете. Јеремија 5:21.

То су Данилови „безбожници“ и Матејеве „луде девојке“ које не разумеју „умножавање знања“. Умножавање знања 1989. године првенствено је било препознавање да последњих шест стихова једанаестог поглавља Књиге пророка Данила означавају коначан успон и пад папства, или, како сам га ја означао, Модерног Рима. Ти стихови указују на Сједињене Државе, али само на однос Сједињених Држава према папској власти. „Безбожници“ и „луде“ стоје насупрот „мудрима“, а мудри последњих дана заиста имају разумевање умножавања знања из 1989. године. Луди су они који имају очи, а не виде, и уши, а не чују.

Тада чух глас Господњи који рече: Кога ћу послати, и ко ће ићи за нас? А ја рекох: Ево мене, пошаљи мене. И рече: Иди, и кажи томе народу: Слушајући слушајте, али не разумевајте; и гледајући гледајте, али не увиђајте. Учини да срце овога народа отежа, и уши њихове зачепи, и очи њихове затвори; да не виде очима својим, и не чују ушима својим, и не разумеју срцем својим, и не обрете се, и не исцеле се. Исаја 6:8–10.

Народ коме се обраћа у шестом поглављу Исаије јесу они који исповедају да су у поруци „садашње истине“ која је стигла 11. септембра 2001. године, јер Исаија шест обележава тај одломак као догађај који се zbiva kada је „zemlja puna slave Gospodnje“. Земља је била обасјана Божјом славом када је анђео из Откривења осамнаест сишао, када су велике зграде Њујорка биле оборене Божјим додиром.

Године кад умре цар Озија видех и Господа где седи на престолу, високом и уздигнутом, и skut његов испуњаваше храм. Изнад њега стајаху серафими; сваки имаше шест крила: двама заклањаше лице своје, и двама заклањаше ноге своје, и двама леташе. И викаше један другоме говорећи: Свет, свет, свет је Господ над војскама; сва је земља пуна славе његове. И прагови на вратима затресосе се од гласа онога који викаше, и дом се напуни дима. Исаија 6:1–4.

Sestra Vajt povezuje objavu anđela sa događajem koji označava vreme kada anđeo iz osamnaeste glave Otkrivenja ispunjava zemlju svojom slavom.

„Када је Бог намеравао да пошаље Исаију с поруком своме народу, најпре је допустио пророку да у виђењу погледа у Светињу над светињама унутар светилишта. Изненада се учинило да су врата и унутрашња завеса храма подигнути или уклоњени, и било му је допуштено да погледа унутра, у Светињу над светињама, где не би смеле да ступе чак ни пророкове ноге. Пред њим се указало виђење Јехове како седи на престолу високом и уздигнутом, док је skut његове славе испуњавао храм. Око престола стајали су серафими, као стража око великога Цара, и они су одражавали славу која их је окруживала. Док су њихове песме хвале одјекивале у дубоким тоновима обожавања, стубови на вратима дрхтали су као да их потреса земљотрес. Уснама неокаљаним грехом, ови анђели изливали су хвале Богу. ‘Свет, свет, свет је Господ над војскама’, клицали су; ‘сва је земља пуна његове славе.’ [Види Исаија 6:1–8.]“

„Серафими око престола толико су испуњени страхопоштовањем док посматрају славу Божју, да ни за тренутак не гледају на себе са дивљењем. Њихова хвала припада Господу над војскама. Док гледају у будућност, када ће сва земља бити испуњена Његовом славом, победничка песма одјекује од једнога ка другоме у милозвучном појању: ‘Свет, свет, свет, Господ над војскама.’“ Gospel Workers, 21.

Исаија је, представљајући Божји народ у време печатења које је започело 11. септембра 2001. године, добио поруку да је понесе народу који је имао очи, али није изабрао да види, и уши, али није изабрао да чује. Исус, као Алфа и Омега, приказује крај времена печатења сто четрдесет и четири хиљаде заједно с његовим почетком. На крају ће поново постојати гласник, представљен Исаијом, који носи поруку народу који бира да не види и не чује. Та порука ће произвести коначно прочишћење сто четрдесет и четири хиљаде. Та порука су речи Истине, које се доносе из Божјег пророчког сведочанства. То пророчко сведочанство јесте „виђење“ које се утврђује силом симболизованом као „разбојници твога народа“.

У следећем чланку узећемо сваку од ових расправа и положити их једну преко друге, по начелу ред на ред. Милеритска линија, линија Смита и Вајта, линија о „свакодневној“, линија о „цару севера“ из 1989. године, линија о Јоиловим инсектима и садашња расправа.

Шест старих расправа, које, када се посматрају по начелу ред на ред, јасно потврђују истину прве расправе, која је представљена на пионирској карти из 1843. године. Та истина је да је Рим „разбојници твога народа“, који се узвисују, и који падају, и утврђују виђење.

„Видела сам да је карту из 1843. године водила рука Господња и да је не треба мењати; да су бројеви били онакви какве је Он хтео; да је Његова рука била над тим и сакрила грешку у неким од бројки, тако да је нико није могао видети, док Његова рука није била уклоњена.“ Early Writings, 74.

Одбацити истине на тој карти значи истовремено одбацити ауторитет Духа пророштва, а карта показује да је Рим, а не Сједињене Државе, тај који успоставља „виђење“, а то је оно виђење за које нас Соломон поучава да ће без тог „виђења“ Божји народ пропасти.

„Сатана... непрестано намеће лажно — да би одвео од истине. Сама последња Сатанина обмана биће да учини без дејства сведочанство Духа Божјег. „Где нема утваре, народ пропада“ (Приче 29:18). Сатана ће домишљато деловати, на различите начине и посредством различитих оруђа, да поколеба поверење Божјег народа остатка у истинито сведочанство.

„Razgoriče se mržnja protiv Svedočanstava koja je sotonska. Satanino delovanje biće usmereno na to da poljulja veru crkava u njih, iz ovog razloga: Sotona ne može imati tako čist put da unese svoje prevare i veže duše svojim obmanama ako se poslušaju opomene, ukori i saveti Duha Božjeg.“ Selected Messages, knjiga 1, 48.

„Онај који види испод површине, који чита срца свих људи, каже за оне који су имали велику светлост: ‘Не бивају ожалашћени и запрепашћени због свога моралног и духовног стања.’ Да, они су изабрали своје путеве, и душа њихова ужива у својим гадостима. И ја ћу изабрати њихове обмане, и навући ћу на њих оно чега се боје; јер кад сам звао, нико се није одазвао; кад сам говорио, нису слушали; него су чинили зло пред мојим очима, и изабрали оно што ми није било по вољи.’ ‘Бог ће им послати силу заблуде, да верују лажи,’ зато што ‘не примише љубав истине да би се спасли,’ ‘него су уживали у неправди.’ Исаија 66:3, 4; 2. Солуњанима 2:11, 10, 12.

„Небески Учитељ је упитао: ‘Каква би јача обмана могла завести ум од претварања да зидамо на правом темељу и да Бог прихвата наша дела, док у стварности многе ствари спроводимо по световној политици и грешимо против Јехове? О, то је велика превара, заносна обмана, која овладава умовима када људи који су некада познавали истину, помешају облик побожности са њеним духом и силом; када мисле да су богати и да су се обогатили и да ни у чему немају потребе, док су у стварности у потреби за свим.’“ Testimonies, volume 8, 249, 250.